

MANUEL
MOLINS
TEATRE COMPLET
2

institutió
alfons el magnànim
centre valencià
d'estudis i d'investigació
VALÈNCIA, 2020

COL·LECCIÓ «TEATRE»

Vinyeta de la coberta:

Arlequí reivindicatiu, adhesiu

de la campanya «El teatre també és nostre», ca. 1974

Dibuix: Enric Martínez Català. Llegenda: Manuel Molins

Edició composta amb les tipografies Bodoni i Aster, impresa sobre paper Biblioprint de 60 g/m² de Miquel y Costas per a l'interior, i Conqueror comú, verjurat nacre, de 300 g/m² per a la coberta

© 2020, Manuel Molins Casaña

© 2020, d'aquesta edició:

Institució Alfons el Magnànim

Centre Valencià d'Estudis i d'Investigació

Diputació de València

Corona, 36 — 46003 València

Tel.: +34 963 883 169

contacte@alfonselmagnanim.com

www.alfonselmagnanim.net

ISBN: 978-84-7822-875-1 (Volum II)

ISBN: 978-84-7822-834-8 (Obra completa)

DL: V-84-2021

Maquetació: Arts Gràfiques Soler, S.L. — València

Impressió: Marí Montañana, S.L. — Almàssera

ÍNDEX VOLUM II

	<i>Pág.</i>
TRILOGIA D'EXILIS	
Dyónysos	11
Els viatgers de l'absenta	77
La màquina del doctor Wittgenstein	139
MIRADES SOBRE SHAKESPEARE	
Shakespeare (la dona silenciada)	195
Una altra Ofèlia	227
Hamlet Canalla	279
Crims (L'herència Hamlet)	335
LLUMS I OMBRES VALENCIANES	
Mots i Miralls	385
Ginesta	390
Pantera (la consagració de la primavera)	405
Feliçment, jo també soc una <i>loca</i>	441
Centaures	471
Ni tan alts ni tan rics	537
Sabates de taló alt	589
Ombres de la ciutat	627
Monopatins (Skaters)	691
València, Hollywood, Iturbi	745
L'Acadèmia dels prodigis	799
El pont de fusta	871
El moviment	921

PECES CURTES

L'Amant del paradís	991
Tànger	1005
Adieu	1017
Diàleg de l'amor de déu	1027
Mefistòfil mercat	1043
La bona educació	1059
Declassified	1063
Troianes / Iraquiaques / Africanes / Colombianes... ..	1071
Happy birthday to you	1083
Bullia el mar (Cant d'Ilir Kosoré)	1099
Puf!	1123
Perfums	1129
El darrer cigarret	1135
Allons enfants	1145
Noé	1155
Rumba, la rumba, la rumba, ba	1165
Marqueu el 13	1175
Un vol de coloms	1185
Sodoma (Un diàleg sobre religió i sexe)	1197
El gran contemporani	1215
Entre amics: Ausiàs, Joan i Vicent	1221
Mobil my world	1235
Les veus de la frontera (Material per a una cantata)	1249

TRILOGIA D'EXILIS

DYÓNYSOS

A Empar Giménez per aquella nit de la primera lectura

Deia l'amic: Si vosaltres, amadors, volets foc, venits a mon cor e encenats vostres llànties; e si volets aigua, venits als meus ulls, qui decorren de llàgrimes, e si volets pensaments d'amor, venits-los prendre a mes cogitacions.

R. LLULL: *Llibre d'Amic e Amat*, 172

PERSONATGES

Friedrich Wilhem Nietzsche
Franz Overbeck
Sofia
Alfies
Petra
Silé
Elisabeth
El Doctor Peter Wagner
Ariadna
Diónysos
Cor de Sàtirs i Bacants
Els Dos Auxiliars del Manicomi

I

... l'abisme de l'oblit separa el món de la realitat habitual del món de la realitat dionisiaca.

F. NIETZSCHE

*Del Professor F. Overbeck a K. H....
Torino [Itàlia], 8 de gener de 1889.*

FRANZ: ... i encara que les cartes eren inquietants, mai no em vaig imaginar que la situació del nostre amic seria tan greu. Cada any, en arribar les festes de Nadal i l'Any Nou, li venien aquelles recaigudes; així que vaig suposar que es tractava d'una crisi normal. Potser una mica més aguda i cridaire, però res de veritablement especial. M'anguniava molt més el fred. El viatge amb tren, des de Basel, és llarg i les nits de gener terriblement glaçades. Però de matinada, en entrar a les terres d'Itàlia, em vaig reanimar. Hi va haver un sotrac d'alegria perquè, encara que aparentment imperceptibles, ja es notaven els canvis, més humans i benignes, de l'oratge italià. Realment calen molts litres de fantasia per trobar a Alemanya alguna cosa més que cases i alemanys gelats. I mirant el paisatge italià, vaig recordar allò que deia Heine: "El nostre estiu no és més que un hivern pintat de verd". Per contra, fins i tot l'hivern dels italians és alegre i virolat ja que en aquesta terra la natura ha produït els seus millors efectes, combinant de manera perfecta sol, arbres, flors, aigua i amor. Sí; em sentia reconfortat pel clima, la bellesa i tanta amabilitat. A més, alimentava la profunda es-

perança que les nostres sospites no fossen reals. Però, en arribar a Torino i veure el nostre amic... Oh, Déu; els fets les van superar!...

(Arraulit en una cadira de braços del seu estudi de la plaça Carlo Alberto, apareix Friedrich Wilhem Nietzsche. Fulleja les proves d'un seu darrer llibre. Tot hi és fosc. En la penombra, s'endevinen objectes, especialment un piano. Els ulls de Friedrich brillen estranyament. Lentament s'obri una porta: amb vestit i maleta de viatge, entra Franz Overbeck. Tanta foscor el sobta. Friedrich es belluga inquietament, cercant alguna cosa: Potser la concreció d'una imatge interior.)

FRANZ: Friedrich...

(Silenci. Creix la inquietud de Fritz.)

FRANZ: Friedrich... Friedrich Nietzsche...

(Una altra pausa forçada de presagis.)

FRANZ: Friedrich Wilhem Nietzsche!...

(Nietzsche s'aixeca i els fulls del llibre cauen pel terra. Sona llunyanament una música lúcida i estranya.)

FRITZ: Què és, aquesta veu? Qui és que em crida?

FRANZ: Jo. Sóc jo, Friedrich; Overbeck. El teu amic Franz Overbeck.

FRITZ: Mentider!

FRANZ: Fritz...

FRITZ: La conec, aquella música. Què vol de mi en aquesta nit de llamps i de tempesta?

FRANZ: Sóc Overbeck, no te'n recordes?

FRITZ: El paraigua! He oblidat el paraigua! On és el meu paraigua?

FRANZ: Ara no plou, Fritz; però jo en tinc un a la maleta. No es pot eixir de casa sense un paraigua i menys encara si véns de Basel...

FRITZ: Vull el *meu*! El *meu paraigua*! No me'n val cap, d'altre. La flauta! Per què sona aquella flauta, ara?

FRANZ: Quina flauta?

FRITZ: Com és estranya i trista! Com és amarga!

FRANZ: Jo no sent res...

FRITZ: Que tu també estàs mort?

FRANZ: Mort?

FRITZ: Només els morts sense orelles no poden sentir aquesta música. Els morts i les aranyes. Com has vingut?

FRANZ: He agafat un tren.

FRITZ: M'alegre molt de veure't, Franz. I la teua dona?

FRANZ: Ida també t'estima i t'envia molts records...

FRITZ: Les dones no han sigut mai el meu fort.

FRANZ: Cal que tornem a casa, Fritz. Vindràs amb mi. Necessites repòs.

FRITZ: Però abans he de trobar *el meu paraigua*. No vull que em veja Elisabeth sense ell. No comprendrà que l'he perdut i se'n burlarà. M'agrada caminar sota la pluja, però l'aigua m'ha negat el cap; no s'hi pot avançar sense córrer cap risc.

FRANZ: Està bé, Fritz; però obrim les finestres. Obrim les finestres i buscarem el paraigua.

FRITZ: La flauta! La flauta trista! Dignes que pare. Si ets el meu amic, fes que cesse la música. M'atabala aquest plany!

FRANZ: No hi ha cap música, Fritz; això és el soroll que puja de la plaça. Si veres quanta animació hi ha, els nens hi canten i juguen, les dones i els venedors criden i fan broma... Quina diferència de la nostra terra.

FRITZ: Açò és el Mediterrani, Franz; allò la *Gran Alemanya*. Evita'ls; evita els alemanys. Són furtius i perillosos com les aranyes. Es dissimulen i camuflen per tots els racons. Semblen gronxar-se festivament en les branques, però estan a l'aguait; sempre esperen la presa per devorar-la amb

fruïció. Són traïdors i assassins. El món, cada vegada, s'assembla més a *Alemanya*. Per això, jo sempre he buscat llocs riallers i terres lluminoses. Queda't amb mi, Franz; ens hi divertirem. També hi ha dones molt belles...

FRANZ: M'agradaria, sí; m'agradaria molt. Però ara no pot ser, Fritz.

FRITZ: Per què no?

FRANZ: Perquè tinc tantes responsabilitats i obligacions...

FRITZ: Que tu també t'has aliat amb les aranyes?

FRANZ: Quines aranyes?

FRITZ: Ells; no els veus? Wagner, Petra, Elisabeth...

FRANZ: No, no m'he aliat amb ningú; jo encara sóc el teu amic. Però hem de tornar a casa. Allí t'espera la mare, Fritz; ací estàs sol.

FRITZ: No suportes més el bramul dolorós! Que riguen, Franz! Per què han perdut el riure? Per què no ballen, ara? Digues que riguen i s'acaben els planys.

FRANZ: Des d'ací no em senten. Cal baixar a la plaça. Però has de venir amb mi, jo hi sóc un desconegut; a tu t'estimen. Quan he preguntat la teua adreça, tothom sabia on vivia el Professor. T'admiren, Fritz; ho he pogut constatar. Acompanya'm i callaran.

FRITZ: M'esclatarà el cap, si continuen plorant! Prou! Prou!

(Un bramul imprecatori ompli la cambra fosca. És un crit funerari i espaiador.)

BRAMUL: Planyeu, planyeu, planyeu,
campanes de Plutó.
Anuncieu dia i nit
la fi de la tardor.
Oh, Dionís company,
el de les altes flautes;
amb llampecs criminals
t'han glaçat el somriure

i han voltat el teu cos
de miralls plens de fang.
Oh, Brau Veremador,
ferit pel llot cruel:
atia'ns el desig
del teu semen ferí,
d'una altra primavera
i el goig del teu retorn.

(El bramul es perd a poc a poc.)

FRITZ: Díónysos!... On ets, Déu meu i estimat meu? On ets que ja no reconec el teu cant d'altres dies? On són els teus veremadors? Sent l'olor de la sang! Per què la flauta ha esdevingut lament? No, no; no hi calen planys. Silenci! No vull més llàgrimes! Beuré la mort a glops, gota a gota i mirall a mirall: el teu dolor serà la meua joia, oh Díónysos; amic meu i estimat...

(Friedric seu al piano i el colpeja violentament fins crear-hi formes sonores que semblen emanar d'un llençuatge xifrat.)

FRITZ: Escolta, Franz; escolta aquesta música. T'agrada?

FRANZ: És una música molt original, però inquietant...

FRITZ: És la música que avança el futur.

FRANZ: Obriré una finestra, vols? I que hi entre una mica de llum.

FRANZ: Està bé; obri-la si vols. I guaita a la plaça; potser hi veuràs el *meu* paraigua. Qui sap si no l'hi ha llançat algun amic de Wagner que m'ha assaltat aquesta nit.

FRANZ: Qui?

FRITZ: *(somrient.)* Pensen que sóc un guillat...

(Franz obri una finestra: l'habitació perd realitat i ell desapareix. La cambra es transforma en l'habitació)

d'un bordell finisecular. Sofia, una adolescent molt pintada, espera en el llit que Alfies hi vaja. Però el jove, cohibit, no gosa despullar-se i contempla la dona anguniadament. Ella el convida amb gestos amables a jaure al seu costat: Alfies hi és com palplantat davant l'espill del gran armari rober, agafat a un paraigua. Sofia es lleva i se li atansa: amb gest gràcil passa els seus braços nus pel rostre i el cos del jove.)

SOFIA: És la primera vegada, no? (*Alfies afirma amb el cap.*) No has d'averkonyir-te'n. No ets l'únic a qui li passa això; és normal. N'he vist de molt mascles esguerran-se a l'hora de la veritat. Vés-te'n i no et turmentes. Ningú no en sabrà res.

ALFIES: Vindré un altre dia...

SOFIA: T'esperaré.

ALFIES: Seré un home; veuràs que seré un home la pròxima vegada.

SOFIA: Que ara no ho ets?

ALFIES: Els homes et tractaran d'una altra manera; jo...

SOFIA: Millor no parlar-ne, dels homes i les seues maneres. Són tan bruts, de vegades!

ALFIES: Et promet que un altre dia serà diferent.

SOFIA: Recordaré els teus ulls i les teues orelles... M'agraden molt, saps?... Semblen un laberint, de boniques que són.

(Sofia l'acaricia, però ell la rebutja violent.)

ALFIES: Per què em toques així?

SOFIA: Com?

ALFIES: D'aquesta manera...

SOFIA: No sempre s'hi pot tocar amb tendresa.

ALFIES: I per què a mi? Per què jo? No sóc això que et penses!

SOFIA: Pensar? Què és el que hauria de pensar? No pense res; només et mire. Et mire i m'agrada mirar-te. Ets un solitari.

ALFIES: Un solitari? Per què un solitari? Tinc molts amics.

SOFIA: Però estàs sol. Se't veu als ulls i a les mans. Als llavis, també. Demanen amor.

(Sofia besa Alfies.)

ALFIES: Per què ho has fet?

SOFIA: Perquè m'encanta; m'encanta poder donar-te el meu amor. A què et dediques? No ets com la majoria dels que hi vénen.

ALFIES: Estudie teologia.

SOFIA: Que vols ser pastor?

ALFIES: El meu pare era pastor i va servir a la cort del duc. La meua mare i Elisabeth, la meua germana, volen que jo també faça la mateixa carrera.

SOFIA: Que el teu pare ja és mort?

ALFIES: Va patir una malaltia cerebral.

SOFIA: Ho pressentia. La meua mare també. Pressentia que teníem alguna cosa en comú, nosaltres dos. M'alegre d'haver-te conegut.

ALFIES: Però jo no vull seguir el camí del meu pare. No m'interessen els problemes de Déu. Abandone els estudis.

SOFIA: I què faràs?

ALFIES: Vull ser actor.

SOFIA: Actor?

ALFIES: Ja ho tinc decidit; el teatre és la meua vida. Però no em donen un paper, ningú no em vol perquè no tinc formació ni experiència. Si tinguera una possibilitat, jo els demostraria que puc ser tan bo com el millor.

SOFIA: És molt difícil d'obtenir-hi treball. Jo també en buscava i ja veus el que he trobat...

ALFIES: Tu no ets una puta.

SOFIA: No?

ALFIES: Les putes no són així.

SOFIA: Com?

ALFIES: Així com tu. Una puta és diferent.

SOFIA: I què és una puta?

ALFIES: No sé... Però no ets com les altres que he vist.

SOFIA: Les putes som el paraigua dels homes. Sense nosaltres, molts se n'esfondrarien. Parem la pluja de les seues ànsies.

ALFIES: Pensava que no t'agradava això que fas.

SOFIA: És l'única cosa que em van ensenyar. La meua mare també era puta, però va anar a l'illa i va descobrir-hi les flautes. Jo també m'estime molt la música. No la música convencional que ompli els teatres. La meua música és lleugera i alegre, empeny el cos al ball. És la música que creix als boscos, entre els ocells i les flors; que puja des dels turmells i et roba el cor i el cap. Sents el piano? El Professor hi tracta de copsar-la. Li agrada investigar. Es passa dia i nit explorant i explorant...

(Pausa. Alfies i Sofia escolten el piano de Fritz.)

ALFIES: És una música estranya...

SOFIA: És com el cor de la Natura. Escolta.

ALFIES: Per què no en parlem en un altre lloc? M'agradaria conèixer millor aquesta música. Així de sobte és tan... sorprenent...

SOFIA: Tinc treball, ara; si ens veia Petra...

ALFIES: Tornaré i demanaré per tu.

SOFIA: Em dic Sofia.

ALFIES: Enraonarem de música i teatre després de fer l'amor. No et defraudaré.

SOFIA: Potser ha sigut culpa meua.

ALFIES: Teua?

SOFIA: Perquè no he sabut donar-te el que volies.

ALFIES: Jo només volia tenir el teu cos una estona i ara et tinc a tu. Ets una amiga. És molt més del que esperava.

SOFIA: Et presentaré un amic. En sap molt, de música i teatre. De segur que us entendreu. Ell t'ensenyarà tot el que necessites. Però hem d'esperar la primavera.

ALFIES: Per què? Que ara no el puc conèixer?

SOFIA: A l'hivern dorm. Però prompte les flors esclataran, el sol fondrà les neus i ell vindrà. Serà meravellós. És un déu, saps?

ALFIES: Un déu!...

SOFIA: Va nàixer dues vegades. La seua mare va morir d'una visió de foc i el seu pare l'acabà de gestar dins una cuixa. És nat de dona i home. Cresqué com una nena perquè la muller gelosa del seu pare no el destruís. Després, va descobrir la vinya i el vi, el joc, la dansa i el teatre. No té moral ni manaments. Diu que ser déu és fer-ne. De què t'estranyes? Creus que estic boja?

ALFIES: Boja? No, no; però em sorprèn escoltar-te.

SOFIA: Molts em creuen tocada i voldrien tancar-me en un manicomí. Planegen matar-me, com al meu amic. El manicomí és la mort. La meua mare va morir-hi, empresonada. Però jo no hi aniré. M'escaparé. Fugiré a l'illa amb el meu mariner.

ALFIES: A quina illa?

SOFIA: A l'illa de Silè. Tu també hi vindràs. Allí viu el meu amic. Veuràs que és lluminós com un cavall de foc, savi com una serp antiga; carnal com un porc i potent com el fal·lus que prenya la Natura.

ALFIES: Quin gran anhel, el teu! Si algú em volgués així...

SOFIA: L'estimaràs, ho sé; ho he sabut només veure't. I ell també; ell et voldrà més encara.

ALFIES: Com li diuen?

SOFIA: Diónysos!

(Colps a la porta de l'habitació: és Petra, la mestressa del bordell.)

VEU DE PETRA: Ep, vosaltres, que el temps compta! Acabeu! Sofia! Que no em sents?

SOFIA: Ja va, Petra; ja va.

VEU DE PETRA: Què hi féu tanta estona? Us heu passat de l'hora.

SOFIA: Ens hem entretingut perquè era el primer.

VEU DE PETRA: Doncs, prou, que els clients s'impacienten. Li has fet res d'especial?

SOFIA: Només un joc de llengua.

VEU DE PETRA: El "francés" té una tarifa especial; informa'l.

SOFIA: Sí, Petra.

VEU DE PETRA: Au, vinga, apressa't, que ja tinc la casa plena.

SOFIA: Acabem de seguida. (*A Alfies.*) Vés-te'n. Ja has sentit la patrona, et costarà més car.

ALFIES: Porte diners. Tornaré i en parlarem més, del teu amic.

SOFIA: Tu, com et dius?

ALFIES: Alfies.

SOFIA: M'agrada el teu nom, Alfies... Alfies i Donís.

(Sofia torna a besar el jove que surt oblidant-hi el paraigua. La jove, riallera, s'abilla davant el mirall. Obri la porta de l'armari rober i en trau un garrí. Acaricia i besa l'animal. Entra Petra amb el gest malcarat.)

PETRA: Vinga, tu; ix al saló. (*Adonant-se del garrí*) Què significa, això? Què fas amb un porc? Com hi ha entrat? L'ha dut aquell?

SOFIA: L'he portat jo.

PETRA: Tu? Desgraciada! Aquesta casa és un bordell, no un estable.

SOFIA: El garrí no hi fa cap mal.

PETRA: Ací vénen persones respectables.

SOFIA: I les aranyes?

PETRA: Les aranyes creixen naturalment als jardins.

SOFIA: Doncs jo sóc l'aliment del meu garrí.

PETRA: No hi vull animals. Fora! No sé per què et tinc llàstima.

Acabaràs en presidi o al manicomi com la teua mare.

SOFIA: La meua mare va parir; tu estàs podrida.

PETRA: Mala peça! Si no t'haguera recollit, ara faries els carcers com una miserable. No saps què és buscar pel port totes les nits.

SOFIA: Ja hauria salpat amb el vaixell de Silè.

PETRA: Desgraciada bufanúvols! Trau el porc. Fora!

SOFIA: Si el meu garrí va fora, jo també. Hauràs de fer tu sola tota la neteja.

PETRA: Gossa! Et denunciaré.

SOFIA: Jo no he fet res.

PETRA: Parlaré amb el Doctor Wagner i et tancaran al manicomi.

SOFIA: Jo no estic boja.

PETRA: I què fas amb aquest animal?

SOFIA: És un animal de Diónyos!

PETRA: Diónyos?

SOFIA: Per això cal cuidar-lo i engreixar-lo molt bé.

PETRA: El bergant de Silè t'ha marejat la teulada. M'ho hauria d'haver pensat. Igual que a ta mare.

SOFIA: Silè no hi té res a veure. Sóc jo qui busca Diónyos, jo. El garrí representa el desig.

PETRA: El desig? Quin desig?

SOFIA: El desig de riure i de saber, la festa de la vida.

PETRA: Ah sí; sobretot, quan et fots els pernils. Això sí que és una gran festa. Fora de la cambra! Fora de la cambra, tu i la bèstia! I renta't ben neta, que no vull contagis. El públic nou vol més higiene que aquells mariners borratxos.

SOFIA: Volia partir lluny i em retingueres. Però ara sóc feliç, immensament feliç. Tinc el que tu mai no podràs tenir. Vaig estimar un mariner i pariré una criatura.

PETRA: Pariràs? Què insinues?

SOFIA: Estic prenyada!

(Petra intenta tocar el ventre de Sofia.)

SOFIA: Deixa'm; no em toques.

PETRA: Déu és injust, donant fills a qui no se'ls mereix.

SOFIA: El teu déu és tan estèril com tu.

PETRA: Marrana!

SOFIA: Diónysos és alegre i fecund. M'ha fet fructífera. Dins el meu ventre, hi dansa un fill.

PETRA: Fora! Trau l'animal i renta't; ja en parlarem.

(Sofia, rient, surt amb el garrí. Al saló, Friedrich continua tocant el piano. Petra cavil·la i s'adona del paraigua d'Alfies.)

FRITZ: S'acosta el temps d'assaciar la vella set,
cor abrusat!

L'aire porta una rialla i sent
l'alenada de boques ignotes:
Arriba la gran frescor!
Mon sol, cremant, lluïa al zenit:
Benvinguts, oh vents sobtats,
esperits refrescants de la tarda!

(Petra, desaprovant, s'acosta a Fritz. Li mostra el paraigua i el deixa damunt del piano.)

(Parla amb el Professor mentre prepara l'habitació per a un nou client.)

PETRA: Un altre que oblida el paraigua. Merda de vida! Parle amb vós, Professor; que no em sentiu? No sé què busqueu al piano. Això que toqueu és trist i estrany. M'espantareu la clientela.

FRITZ: Als mariners els agrada.

PETRA: Als mariners? A mi, no. Una nit vaig anar a l'òpera amb un amant aristocràtic. Jo era bella, aleshores; jove i molt ben plantada. Va ser fantàstic. Entre tanta gent elegant i aquella música... Allò sí que era música, Professor! Posaven una òpera de Richard Wagner.

FRITZ: Wagner és un farsant!

PETRA: Un farsant? El meu amant deia que Wagner era un geni i que el rei Ludwig havia fet ben fet de protegir-lo.

FRITZ: Dos decadents, Wagner i el rei. Jo anuncie la música futura.

PETRA: Futura? Quin futur ni futur! Per a nosaltres, no hi ha cap futur. Malgasteu el temps i us emmalaltiu. Si Wagner no ho va aconseguir...

FRITZ: Jo canviaré l'oïda de la gent.

PETRA: Les coses són com són, Professor; i no es poden canviar. Jo també voldria poder parir. Només demane un fill, però em resigne. Qui tempta Déu es condemna...

FRITZ: Qui creu en Déu ja és un condemnat. Només cal creure en un mateix.

PETRA: Això és orgull. Jo sóc puta, però humil. Vull anar al Cel per trobar-hi una vida millor. El meu pas per la terra no ha sigut un camí de roses precisament.

FRITZ: Quan van enterrar Déu, el seu cadàver no va servir ni per alimentar un cuc de tan magre com era. I el pobre cuc que s'havia fet il·lusions d'un bon dinar perquè tothom li deia que Déu era tan i tan gros, també es va morir de fam esperant la seua carn.

PETRA: No blasfemeu! I pareu de tocar! Aquesta música és un renec. Quina mania! Quan entràreu al bordell, vau fer el mateix.

FRITZ: Jo?

PETRA: Us esglaiaren tantes dones nues i en lloc de triar-ne una, us vau seure al piano com en un saló de gent polida.

FRITZ: Pensava mirant aquelles dones i per això tocava: el pensament és música.

PETRA: En un prostíbul no cal pensar. Ací es tria una dona i es folla, sense més estudis ni calfaments de cap.

FRITZ: No hi havia estat mai. M'hi van dur. Tenia fam i buscava un lloc per menjar.

PETRA: Pobre! Isquéreu amb la mateixa gana. Vaig notar a l'acte que no éreu un client normal. Les mans tan fines us dela-